

† SILUAN
EPISCOP

SCRISOARE PASTORALĂ

LA ÎNVIEREA DOMNULUI

2020

EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN UNGARIA

GIULA

•

EPISCOPIA DACIEI FELIX

VÂRȘET

Notă: *Această Scrisoare Pastorală se va citi în bisericile parohiale și mănăstirești în Prima Zi de Paști, iar în filii în a Doua Zi de Paști.*

† SILUAN

**din mila lui Dumnezeu,
Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria și
Locțiitorul Episcopiei Daciei Felix**

Iubitului cler, cinului monahal și credincioșilor noștri ortodocși români, din sfânta și de Dumnezeu păzita Episcopie Ortodoxă Română din Ungaria și din Episcopia Daciei Felix, har, milă, pace, mângâiere duhovnicească, întărire sufletească, ajutor și bucurie sfântă, de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Cel Înviat a Treia Zi din morți și de la Duhul Său Cel Sfânt, Mângâietor și de viață Dătător, iar de la noi părintească dragoste și binecuvântare și frățească îmbrățișare!

Iubiți frați și surori în Hristos Domnul,

Hristos a înviat!

Din darul lui Dumnezeu care se revarsă neîncetat și neabătut asupra noastră și a lumii întregi și prin purtarea de grijă a Tatălui Ceresc, am reușit să ajungem și în acest An al Mântuirii, 2020, la Sărbătoarea cea Mare și plină de lumină a Învierii Domnului: „*Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la Cer, Hristos-Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință!*”¹.

Învierea Domnului, petrecută în taina tăcută a nopții și descoperită Femeilor Mironosițe „*duminică, dis-de-dimineată, pe când răsărea soarele*”², a rămas neschimbată și își revarsă până astăzi razele bine-

¹ Irmosul de la Cântarea 1, din Canonul Învierii.

² Marcu 16, 2.

făcătoare asupra întregului neam omenesc. Totuși, de această dată ea este sărbătorită de creștinii de pretutindeni în condiții cu totul speciale. Teama de o nouă boală molipsitoare, venită din partea unui virus care, paradoxal, poartă numele de coroană, însoțită de mult necunoscut și îngrijorare strecurată puternic în sufletele oamenilor, precum și măsurile de izolare nemaiîntâlnite de multe zeci de ani, din vremea unor războaie mondiale, au făcut ca aproape patru miliarde de oameni să fie nevoiți să stea închiși în casele lor. Printre acești extrem de mulți izolați se numără și creștinii din lumea întreagă, care la rândul lor, au fost nevoiți să rămână departe de sfintele biserici și de Jertfa Euharistică mântuitoare a Celui Care a biruit moartea și a dăruit viață veșnică la tot neamul omenesc.

Grija pentru menținerea sănătății și protejarea celor mai în vârstă și vulnerabili de expunerea la îmbolnăvire și chiar moarte, precum și dispozițiile date cu strictețe de autoritățile competente, sub forma unor ordine cu putere de lege, au adus pe oameni în această stare de izolare. Totodată, aceste ordine au provocat și multă durere în sufletele creștinilor, și mai ales ale celor râvnitori, care erau obișnuiți cu prezența lor la sfintele slujbe și la toate rânduielile tipiconale din Săptămâna Mare și de la Praznicul cel Luminat al Învierii Domnului. Din mila lui Dumnezeu, totuși, cei care au primit în mod direct harul apostolesc al slujirii, al vestirii Sfintei Evanghelii a lui Hristos și al îndrumării oamenilor pe calea mântuirii, aceștia au putut să se roage în biserici, împreună cu cei rânduiți pentru cântare, sau chiar și cu un număr mai mic de credincioși, în unele părți – acolo unde legislația o permitea. Astfel, arhieriei, preoții de mir și cinul monahal au putut îndeplini toate cele statornicite de atâția ani prin rânduiala Sfintei noastre Biserici și mai ales Jertfa Tainică a Trupului și Sângelui Domnului, în Sfintele Altare, după Sfintele Porunci ale lui Hristos: „*Aceasta să o faceți spre pomenirea Mea!*”³. „*Că ori de câte ori veți mânca această Pâine și veți bea acest Pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni!*”⁴. Deși cei mulți, poporul lui Dumnezeu, în marea lui majoritate, nu a putut acum să îndeplinească această Poruncă mântuitoare, să-și astâmpere acest dor neostoit și să-și aline nevoia

³ Luca 22, 19; I Cor. 11, 24-25.

⁴ I Cor. 11, 26.

profundă a sufletului său, totuși Jertfa cea Sfântă nu a încetat nici o clipă a fi adusă pe Masa Sfințelor Altare, de către noi, slujitorii lui Hristos. Lui I-am adus cu toții rugăciune stăruitoare pentru încetarea noii epidemii și boli molipsitoare, pentru vindecarea celor bolnavi, pentru întărirea celor care cu multă jertfelnicie și dragoste au purtat grijă de cei bolnavi, pentru odihna celor adormiți, pentru întărirea în credință și alungarea temerilor din sufletele oamenilor. Și, în mod cu totul deosebit ne-am rugat pentru mângâierea celor care de atâta vreme au trebuit să stea închiși în casele lor, neputând să își îndrepte pașii spre sfintele locașuri, pentru a-I aduce și ei rugăciune din suflet și jertfă de mare preț lui Hristos, Celui Care a Înviat din morți.

Dreptmăritori creștini,

Teama de necunoscut și veștile nenumărate care au venit din toate părțile peste noi, în această vreme de încercare și nesiguranță, au strecurat neliniște și multă îngrijorare în sufletele tuturor, dar totuși, ele nu trebuie să ne copleșească. Dacă boala și moartea i-au pus întotdeauna pe oameni în fața unor întrebări fundamentale și au fost însoțite de anxietate și teamă, Învierea lui Hristos a adus lumii nu doar izbăvirea din ghearele iadului și ale morții, ci și vindecarea de teamă, prin întărirea în credință, după întâlnirea personală a oamenilor cu Hristos. „*Bucurați-vă și nu vă temeți! Mergeți și vestiți fraților Mei ca să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea!*”⁵. Acestea sunt cuvintele pe care Hristos Cel Înviat le-a rostit către Femeile Mironosițe, pentru a le încredința de Învierea Sa, a le liniști sufletele lor îngrijorate și a le tămădui de teamă, transformându-le în vestitori ai Sfintei Sale Învieri către Apostolii cei ascunși de frica iudeilor, în spatele ușilor închise⁶. Astfel, femeile cele neputincioase s-au arătat a fi mai tari decât grijile care le frământau și au prins putere și curaj, prin darul lui Hristos Cel Înviat.

În fața primejdiilor ivite la prinderea lui Hristos, mai înainte de a fi răstignit, însuși Petru cel tare în credință și mai mare între Apostoli, care a făgăduit că niciodată nu se va lepăda de Domnul⁷, s-a clătinat în

⁵ Matei 28, 5, 9-10.

⁶ Ioan 20, 19.

⁷ Marcu 14, 29.

fața unei simple slujnice și s-a lepădat de Acesta de trei ori⁸. Dar Domnul Cel Înviat nu l-a lăsat pe Ucenic întru căderea și deznădăjduirea sa, ci după Sfânta Înviere, cea de a Treia Zi, I s-a arătat și l-a căutat pe Petru, iar prin cercetarea dragostei lui, l-a reprimis din nou la apostolat⁹.

Chiar dacă în vremurile de prigoană, creștinii au fost puși în fața unor obstacole teribile și a unei alegeri greu de făcut, între viață și moarte, nefiind nici ei scutiți de teamă, totuși, prin credința în Hristos și prin harul Duhului Sfânt, aceștia s-au împuternicit și din slabi ce erau, s-au făcut tari¹⁰ în războaiele cele duhovnicești, pe care le-au avut de dus cu prigonitorii credinței. Și Faptele Apostolilor ne arată cum, biruindu-i pe acești potrivnici, prin răbdarea încercărilor până la moarte, ei au ajuns să împărațască cu Hristos în veci!

Întăriți de Hristos, creștinii și-au învins propriile lor temeri și au fost în stare să aleagă mai ușor între cele puse înainte, neprețuind nimic mai mult decât pe Hristos, Care le-a arătat lor Calea și le-a dăruit Viața¹¹.

Iubiți credincioși și credincioase,

Deși oamenii au fost cuprinși de teamă, purtarea de grijă a Domnului se revarsă și acum peste neamul omenesc și peste fața întregului pământ. Toată natura, trezită la viață de porunca cea puternică a lui Dumnezeu, acum în prag de primăvară și la fel ca în fiecare an, de Sărbătoarea Sfintelor Paști, prin frumusețea ei neschimbată și cursul ei neabătut, dă mărturie neîncetată despre frumusețea Celui Preaînalt și a creației Sale de pe pământ, care ar trebui și ea să ne bucure.

Încolțit de boli și măcinat de teamă, omului – care se poate afunda mai tare în zbaterea și căutările lui – îi va fi din ce în ce mai mult pusă la încercare credința în Dumnezeu. Iar, la o adică, Acesta ar trebui să fie scos cu totul din viața omului, de ar fi cu puțință. Voci din

⁸Luca 22, 34; Ioan 13, 38; 18, 17, 25.

⁹Ioan 21, 15-17.

¹⁰Evrei 11, 34.

¹¹Ioan 14, 6.

societatea modernă, ce pare să își arate limitele spirituale mai mult ca niciodată, ar vrea să ne convingă de adevărul spuselor lor și o nouă perspectivă asupra lumii fără Dumnezeu începe să se arate.

Dar Învierea lui Hristos, deși discretă în acest an, luminează încă peste fața întregului pământ, ce nu a reușit să se desprindă de moștenirea sa creștină și de convingerile sale. Deși retrași în izolare și puși la grea încercare, creștinii par să își regăsească resursele de umanitate de care i-a îmbogățit pe ei Învierea lui Hristos și căutându-se mai mult unii pe alții, în aceste zile, prin cuvânt, rugăciune și îngrijorare sfântă, iar în multe cazuri și prin sprijin material din cel mai concret, reușesc să își redescopere rădăcinile lor și să le întărească pe acestea, prin darul Celui Înviat.

Să ne curățim simțirile, ca să putem și astăzi să Îl vedem pe Hristos,¹² Soarele Dreptății,¹³ Cel ce a răsărit din mormânt precum un Mire din camera Sa de nuntă¹⁴ și înviind, și-a logodit Lui iarăși, prin Biserica Sa, tot neamul creștinesc!

Pe Acesta dobândindu-L, în tainele caselor și ale inimilor noastre, să ne bucurăm dumnezeiește, că a Înviat Hristos, dăruindu-ne tuturor iertare de păcate, întărire în credință, vindecare de boli și viață veșnică!

Al vostru, al tuturor, de tot binele doritor și către Hristos
Domnul Cel Înviat rugător,

† Siluan

**Episcopul Eparhiei Ortodoxe Române din Ungaria și
Locțiitorul Episcopiei Daciei Felix**

Data în Reședința noastră Episcopală din Giula, la Praznicul
Învierii Domnului, în Anul Mântuirii 2020.

¹²Stihira a 2-a de la Cântarea 1, a Canonului Învierii.

¹³Icosul Utreniei Sfintei Învieri.

¹⁴Stihirile Învierii, de la Laude.

Coperta I – Frankos Katelanos, „*Cele de după
Învierea Domnului*”, Frescă din Paraclisul „Sfântul
Nicolae”, de la Mănăstirea Marea Lavra, Muntele
Athos, 1560.